

Frontissa

Santàngelo

Blanquíssimes parets van engolint els passos:
M'endinso pels carrers, premo la mà dels murs,
als carrerons estrets eixampla els braços;
les torres són més altes que els minarets retuts.
Ara els teulats de roig arrodonint celatges,
ara els bucs endolats, que amaguen les icones
d'un sol forn i estricte, tenen fortor d'encens
que crema en els badius. Hi ha remolins de dones
amb veus multicolors que em fan l'efecte
d'una postal escrita entre maons.
Per les parets blanquíssimes dels patis,
sentors de tarongina entre les fonts
perfumen els carrers sota l'acròpolis.
I el cementiri aplega les xerrades
en un ruixim finíssim de cireres:
Les fresses dels tractors i les eixades,
el remoreig del vent a l'eucaliptus.

Mentre la mar acreix un roig ponent dolcíssim
que es replega l'encant a les voreres.

El bosc perdut

El bosc que jeu xafat per la calitja
ha après a arronsar el cos sota l'esclat
de plagues agressives, a engolir-se
el trepig de les rodes esclafades
damunt la pell, el socarrim del foc
a les vives genives, l'holocaust
dels músculs calcigats enmig les brases.
I va perdent espai: llengües d'asfalt
assolen els camins de les Gavarres
i van espicant els alzinars
(volors sobre un cadàver, es barallen
per repartir-se els trossos de carnassa
que el progrés s'encarrega de podrir).
Tu i jo hi hem arribat quan s'estingien
les últimes espurnes, i el present
era un rost fumejant de cendres cuites
que el somni desolat ha fet sorgir
davant els nostres cors porucs; intacte,
ens l'ha clavat als ulls expressament.

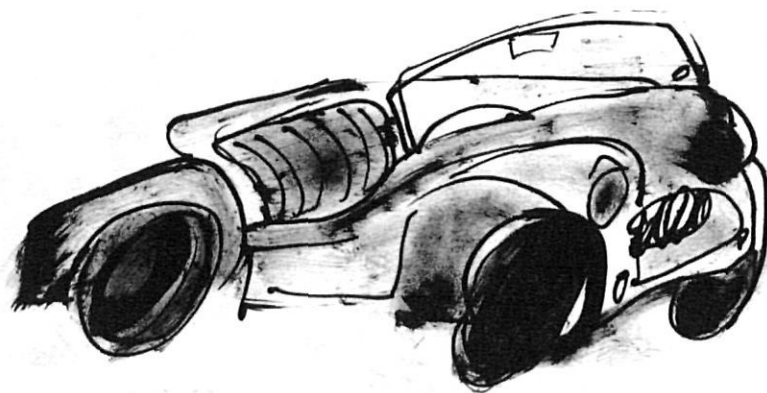
El Congost, 1992.

Santorini

La mar ha acollit en les seves entranyes un mariner.

K. P. KAVAFIS.

Quan el sol emigrava vers el tròpic,
la mar gastava a glops de salabror
les velles barques, i els homes salpaven
amb flames de teieres vora el port.
Aquestes illes clares de teulats
arrodonits i lleus –manses rengleres
de carrerons Ilustrats, terrats al vent
sobre la gran pallera d'un volcà
poc adormit– gemeguen quietuds
blanques i grans; mentre el calçobre creix
escrostonant les restes en la mar.
Tot calla perquè sap que ha destruït
els bells palaus ornats amb minotaures
i ha fet erma la terra.
La mar, destal de doble tall precís,
grapeja l'aigua dolça i fa salada
la pell de tantes roques...
i el pescador segueix a l'almadrava,
malcontent amb la sort, remou l'ormeig
que va llepant aquesta argila humida,
tova, de terra. Els mariners no tornen.

Amants

Mira'ls, trenen el somni amb mà segura,
s'il·luminen quan callen;
encobridor, els somriu el color de les hores.
Fan el llit en margeres de fonoll
i es deleixen delint l'un de l'altre; servits
per les blanques albaides.

Ve la nit

*I encara, els trens de la nit
com xiulen al pas, cruels de projectes, i torcen
un somriure a l'home...*

G. FERRATER

El dia fa una volta de canó;
aixequen les columnes d'un nou somni
—d'argila tova n'han refet la base—
els homes que no poden clucar els ulls.
I amiden capitells inconsistents
bastits a la caiguda de la tarda,
quan reneixen els ulls dels pantocràtors
i rebrollen les vinyes de Corint
en els claustres porucs de la memòria.
Rera el passat hi ha espurnes de certesa:
un amor compartit, l'abocament
de la tendresa màxima. Després,
el pensament decanta per la pell
del no-res.

Tenen el cos cansat,
refreguen els llençols, els seduiria
un somni de claror; fora al carrer
els llums s'apaguen rera persianes.

Maregassa

«Bullirà el mar com la cassola en forn
mutant color e estat natural.»

Ausiàs March

Amb llum vermella es llesca l'occident
i fa via un esbart de fredalugues;
la mar és un brou gris i espesseït
que oloren els teus ulls salats i fràgils,
cansats de fondre imatges en el fons
golut i navegable de les aigües.
L'onada efervescent esclata dins el viu
i tèrbol pensament d'aquest capvespre,
esgarrapa amb la mà l'aigua que es fon
entre els dits, cava clots d'arena fina.
Els pescadors han arribat a port
carregats de seitó i de palaies;
damunt seu, s'escridassen les gavines.

Llepes l'aire amb regust de sal i pebre;
sents que en la mar— ni que fos per un tast
de la seva substància, o un sol
instant feliç de llum salvatge i nua—
bé valdria la pena fondejar.

Coneixença

Van amansir la lluna a la safata
—a glopets la begueren al capvespre,
esgotats els llençols. Tornava el dia
remuntant la foscor pel gual obert
de les carícies. Tanta llum oculta
entre esclatxes de finestrans barrats
es preparava a despertar... sabien
que la nit guanyaria. En l'abraçada,
han aixecat a poc d'espai un pont
entre la solitud que els omple els ulls
i el mirador batent de la paraula.

